

גמ"ר 4679/12/18 - מדינת ישראל נגד עבד שלאעטה

בית משפט השלום לתעבורה בנצרת

גמ"ר 4679-12-18 מדינת ישראל נ' שלאעטה
תיק חיצוני: 221778/17

לפני כבוד השופט יסמין כחילי
המאשימה
מדינת ישראל

נגד
הנאשם
עבד שלאעטה

נוכחים:

מטעם המאשימה: מתמחה הגב' מור בר

מטעם הנאשם: בעצמו וע"י עו"ד חוסיין טאהא

פרוטוקול

גזר דין

האישום:

הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן לפיו יוחסו לו עבירות גרם מוות ברשלנות (שני מקרים) - עבירה לפי סעיפים 304 לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") וסעיפים 64 ו-40 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א-1961 (להלן: "פקודת התעבורה"), גרם חבלה של ממש לאדם ונזק לרכוש ברשלנות - עבירה לפי סעיפים 62(2) ו-38(2) ו-38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום ביום 22.5.17 נהג הנאשם באוטובוס זעיר פרטי (להלן: "רכב ההסעות") והסיע מאזור סחנין לקטיף ברמת הגולן ובחזרה את הנוסעים; יוסף גנאים (להלן: "המנוח"), שרה גנאים, פאטמה ח'לילה (להלן: "המנוחה"), ויסאם גנאים, מוחמד סועאד וריאקה חוסיין (להלן: "הנוסעים").

באותו יום, סמוך לשעה 11:30, בדרכו חזרה עם הנוסעים לסחנין נהג הנאשם ברכב ההסעות בכביש 98 מכיוון כללי

עמוד 1

דרום לצפון. הכביש דו נתיבי, בעל נתיב נסיעה אחד לכל כיוון, המופרד בחלקו על ידי קו הפרדה רצוף. המנוח ישב במושב הנוסע שליד הנהג.

הנאשם נהג את רכב ההסעות בכביש בקלות ראש וברשלנות ובקילומטר 34.3, סמוך לצומת חיספין, סטה ימינה לשולי הכביש וירד מהכביש לשולי הכורכר. בנסיבות אלה, נשמעו צעקות חלק מן הנוסעים ברכב וביניהם המנוח שצעק לעבר הנאשם להיזהר. לאחר מכן, חזר הנאשם שמאלה לכביש, איבד את השליטה ברכב ההסעות, עבר לנתיב הנגדי תוך חציית קו הפרדה רצוף באופן רשלני ופזיז ובכך גרם לרכב ההסעות להתהפך על גגו. רכב ההסעות נעצר לבסוף על המדרכה סמוך לשול של הנתיב הנגדי.

כתוצאה מהתאונה, נהרגו יוסף גנאים ופאטמה ח'לילה במקום. כמו כן, נגרמו לנוסעים פגיעות בדרגות חומרה שונות; לשרה גנאים נגרמו חבלות קשות ובין היתר שברים מרובים בזרוע, בחוליות, בצלעות, באגן וכן פצע במפרק. למוחמד סואעד נגרמו חבלות קשות, לרבות חתכים במצח, שפשופים בפנים, המטומה תת עורית ברקמות הרכות, באזור הפרונטלי בצד שמאל, המטומה ברקמות הרכות של הלסת התחתונה ונקע בחוליות הצוואר D1 - C1. לריאקה חוסיין נגרמו חבלות קשות לרבות שבר פתוח של שוק רגל ימין, פצעים בשוק ימין וחתך מעל אצבעות יד ימין. לויסאם גנאים נגרמו שפשופים בצוואר, כתפיים ובחזה משמאל. הנאשם עצמו נפגע בתאונה וסבל משברים בכף יד שמאל. כמו כן, רכב ההסעות ניזוק קשות עקב התאונה.

בזמן התאונה מזג האוויר היה נעים והכביש היה תקין ויבש.

במסגרת הסדר הטיעון סוכם בין הצדדים כי הצדדים יטענו לעונש באופן חופשי כאשר המאשימה תעתור לקביעת מתחם ענישה שבין 20 ל - 30 חודשי מאסר ותטען לעונש ראוי של 20 חודשים, ואילו הסנגור יטען כראות עיניו. כן סוכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן מבלי שהמלצות התסקיר תחייב את המאשימה. עוד סוכם כי במסגרת הראיות לעונש, תוגש חוות דעת פסיכיאטרית מטעם הנאשם.

עובר להודאתו של הנאשם, לבקשת בא כוחו, התקבלה חוות דעת פסיכיאטרית.

חוות דעת פסיכיאטרית

מחוות הדעת עולה כי הנאשם עבד כנהג מקצועי בחברה ובשנת 1986 היה מעורב בתאונה בה נפגע קשות כהולך רגל. בשנת 1988 היה הנאשם מעורב בתאונת דרכים נוספת בה דרס שני פועלים עת נהג במלגזה במסגרת עבודתו. בהמשך, בין השנים 1989 ל- 2006 אושפז הנאשם במחלקה הפסיכיאטרית בבית חולים זיו בצפת במספר הזדמנויות ואובחן עם הפרעה פוסט-טראומטית והפרעת אישיות אורגנית ומצבי דיכאון. כן אובחן עם הפרעות קוגניטיביות בעקבות חבלת הראש שנגרמה בתאונת הדרכים בה נפגע כהולך רגל (בשנת 1986). כן עולה מחוות הדעת כי הנאשם הפסיק עבודתו והוכר עם נכות נפשית. ניסיונות שיקום דרך חברת המשקם לא צלחו לאחר שהנאשם עזב אחרי זמן קצר. בין השנים 2015 ל- 2020 היה הנאשם במעקב אמבולטורי ובבדיקה שנערכה כחודש עובר לתאונה מושא כתב האישום היה הנאשם חרד, עצבני, כעוס, לא ישן וצורך קלונקס במינון גבוה ממה שהותר לו אם כי צוין כי היה מאוזן נפשית, אינו פסיכוטי ולא מסוכן.

הנאשם נבדק לאחר התאונה שבענייניו ונמצא עם החמרה במצב פוסט-טראומטי, לא פסיכוטי ולא אובדני. בבדיקה משנת 2020 הנאשם שיתף בקושי רגשי שחוה כתוצאה מהתאונה והביע חשש כבד מתוצאות ההליך המשפטי. להערכת

הפסיכיאטר, הנאשם בעל הפרעה אישית מעורבת עם רקע אורגני, הפרעה פוסט - טראומטית, הפרעה תגובתית דכאונית- חרדתית, עם ריבוי תלונות גופניות. יחד עם זאת נקבע כי הנאשם מתפקד ומטפל בענייניו, מבין את ההליכים המשפטיים, וכי במהלך האירוע לא היה שרוי במצב פסיכוטי והינו כשיר לעמוד לדין.

תסקירי שירות המבחן

מהתסקיר עולה כי הנאשם הינו בן 63, נשוי ואב ל - 6 ילדים בגילאים 24-41. מאז האירוע מושא כתב האישום, מתקשה הנאשם לחזור לעבודה ומתקיים מקצבת נכות של המוסד לביטוח לאומי. הנאשם השתלב בשוק העבודה מאז היותו בן 10 ומאז היותו צעיר, נאלץ לעזור בכלכלת הבית ולממן את התמכרות אביו לאלכוהול. מאז ביצוע העבירות, חלה התדרדרות במצבו הנפשי של הנאשם, וניכר קושי בתפקודו של הנאשם הן מבחינה תעסוקתית והן מבחינה משפחתית. בשנת 1988 עבר הנאשם תאונת דרכים כהולך רגל שבעקבותיה טופל במחלקת מרפאת הנפש של בית חולים "זיו" לאחר שאובחן כסובל מפוסט טראומה. הנאשם חידש את הקשר עם המחלקה בחודש 8/2021. שירות המבחן ציין כי על רקע התמודדות עם פוסט טראומה והפרעה ארגונית אישיותית, הנאשם מטופל מאז 8/2016 והוא שולב בטיפול פרטני במסגרת שירות דיור מוגן "תפארת בית חם".

הנאשם לקח אחריות בפני שירות המבחן, ביטא חרטה, והכיר בנזקים שנגרמו למשפחות ההרוגים והנפגעים. הנאשם מסר כי אינו זוכר את השתלשלות האירועים עובר לתאונה ומדוע הוא איבד שליטה. כן מסר הנאשם לשירות המבחן כי קיימת היכרות הדוקה בינו לבין הנפגעים כי המנוח הינו אבי חתנו, והיה חברו הטוב. הנאשם הביע בפני שירות המבחן תחושה של אשמה וכעס ושיתף כי אינו מרבה להסתובב במקום מגוריו מאחר שהוא חש שתושבי המקום כועסים עליו. כן מסר הנאשם כי הוא מתקשה לצאת מחדרו, נוטה להתפרצויות כעס כלפי בני משפחתו, ומתקשה לשמור על קשר עם בתו בשל אובדן אבי בעלה.

שירות המבחן ציין בהגיעו לשירות המבחן, נעזר הנאשם בבנו לצורך ניידות, וכי במהלך הפגישה פרץ הנאשם בבכי, התקשה לנשום ולדבר במשך דקות ארוכות.

אשר להערכת הסיכון והסיכוי לשיקום, שירות המבחן ציין כי חרף נסיבותיו האישיות של הנאשם, לרבות נטילת תפקידים שלא היו מותאמים לשלבי התפתחותו בהיותו צעיר, ותאונת הדרכים שעבר בגיל צעיר, הצליח הנאשם לשמור על תפקוד תקין לצד טיפול נפשי מותאם למצבו. אל צד הקשיים בעקבות ההחמרה במצבו הפיזי והנפשי, התרשם שירות המבחן מיכולתו של הנאשם לשותף פעולה עם גורמי טיפול. מהאבחון שערך שירות המבחן עלה כי רמת הסיכון להישנות עבירות דומות בעתיד פחתה.

שירות המבחן התלבט באשר להמלצה, ובסופו של יום נמנע מהמלצה טיפולית בציין כי הנאשם מתקשה להפיק תועלת מהליך שיקומי במסגרת השירות.

בתסקיר נוסף שהתקבל לאחר שהוגשה על ידי הנאשם חוות דעת פסיכיאטרית, נכתב כי נבחנה אפשרות לשלב את הנאשם בקבוצה טיפולית המיועדת לעוברי חוק בתחום גרם מוות ברשלנות, אך הנאשם הביע חשש מלשתף ולחשוף את סיפוריו האישיים. לצד זאת, הנאשם הביע מילולית רצון להשתלב בקבוצה הטיפולית. לאור הצהרתו, זומן הנאשם לבדיקת התאמה. ואולם, מהתרשמות מנחת הקבוצה עלה כי הנאשם מתקשה להיפתח ולשתף, ובשל כך עלה חשש כי הנאשם יתקשה לשתף פעולה במסגרת הקבוצה הטיפולית כנדרש.

שירות המבחן התייחס לחוות דעת הפסיכיאטרית (מטעם הנאשם) בה נכתב כי שליחת הנאשם למאסר עשויה לגרום להתדרדרות חמורה במצבו הפיזי והנפשי, אך מאידך עמד על הקושי של הנאשם להשתלב בהליך טיפולי. לאור זאת שב שירות המבחן ונמנע מהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם.

חוות דעת הממונה על עבודות שירות

הנאשם הופנה לבקשת בא כוחו לממונה על עבודות שירות, ביום 24.4.22 התקבלה חוות דעת מטעם הממונה בה נכתב כי הנאשם כשיר לבצע עבודות שירות.

ראיות הצדדים לעונש

במסגרת ראיות המאשימה לעונש, הוגש פלט הרשעותיו הקודמות של הנאשם בתחום התעבורה.

מפלט ההרשעות הקודמות עולה כי הנאשם מחזיק ברישיון נהיגה משנת 1977 לחובתו 36 הרשעות קודמות.

במסגרת ראיות הנאשם לעונש, העיד בנו של המנוח - מר באסל גנאים והוגשו חוות דעת פסיכיאטרית, תיעוד רפואי, מסמכים משירותי הרווחה ומהמסגרת "תפארת בית חם".

מר באסל גנאים מסר כי הינו חתנו של הנאשם (בטעות נרשם בפרוטוקול כי הינו גיסו של הנאשם) ובנו של המנוח. מר באסל ציין כי הוא נשוי לבתו של הנאשם מזה עשרים שנה, וכי הם משפחה מגובשת. מר באסל הוסיף כי המשפחה סלחה וסולחת לנאשם וכי אין דבר שיכול להחזיר את אביו וביקש שבית המשפט יקל עם הנאשם בהדגישו כי הנאשם מבוגר וסובל מבעיות רפואיות.

מחוות דעת פסיכיאטרית שנערכה על ידי דר' נסאר עולה כי הנאשם מטופל אצל דר' נסאר מ-4/20. במסגרת הטיפול הותאם לנאשם טיפול נפשי ותרופתי. דר' נסאר ציין כי הנאשם חולה דכאוני מאגורי, וסובל מפוסט טראומה שנגרמה כתוצאה מהתאונה מושא כתב האישום. עוד ציין כי מצבו הנפשי והפיזי של הנאשם התדרדרו מאז התאונה. עוד צוין בחוות הדעת כי הנאשם סובל מרגשי אשמה ובושה שגרם לנסיגה חברתית, עזב את הבית וכיום מתגורר לסירוגין בבית מלון ואצל חבר.

במהלך הבדיקה שלל מחשבות אובדניות אך דיווח על ניסיונות אובדניים בעבר, האחרון מ-11/20. דר' נסאר ציין הנאשם סובל מכאבים, חוסר ריכוז, קשיי שינה, והגבלות פיזיות, נאלץ להיעזר בילדיו, מוצף רגשית ומרגיש שהוא מהווה עול על המשפחה. דר' נסאר סיכם וקבע כי הנאשם סובל מהפרעה פוסט טראומטית עם הפרעה דיכאונית מאג'ורית המלווה בירידה תפקודית, חברתית ותעסוקתית בצורה בולטת. כן קבע לנאשם נכות נפשית צמיתה בשיעור 40%.

דר' נסאר המליץ לשקול ענישה שאינה כוללת מאסר מאחורי סורג ובריא בציינו כי הרחקת הנאשם מהתמיכה המשפחתית יביא להתדרדרות חמורה במצבו הנפשי והפיזי ועלול לפגוע משמעותית בכוחותיו וסיכויי החלמתו. כן המליץ דר' נסאר לשלב את הנאשם במסגרת תעסוקתית.

במכתב מטעם שירותי הרווחה העו"ס המטפלת ציינה במכתב כי משפחת הנאשם מטופלת במחלקת הרווחה בשל מצבו הנפשי של הנאשם, וכי המשפחה מתמודדת על קשיים כלכליים שגברו בעקבות התאונה. העו"ס המטפלת המליצה להתחשב במצבו של הנאשם.

בדוח סוציאלי מטעם "תפארת בית חם" צוין כי הנאשם מטופל מאז 8/16. במסגרת תכנית השיקום הצוות המטפל עובד על חיזוק, עידוד והכלה למצבו של הנאשם, מעודדים את חזרתו לסביבה ושילובו מחדש בחברה. כן צוין כי הנאשם זקוק לטיפול פסיכו - סוציאלי.

מהמסמכים הרפואיים שהוגשו עולה כי הנאשם סובל משלל בעיות הן פיזיות והן נפשיות.

טיעוני הצדדים לעונש

המאשימה הגישה טיעונים לעונש בכתב. בטיעוניה, הדגישה המאשימה ערך קדושת החיים ושלמות הגוף והדגישה כי אומנם ענישה מחמירה לא תשיב את ההרוגים לחיים, אך יש בה כדי לגמול לנאשם ולהגן על המשתמשים בכבישים מפניו. המאשימה הדגישה כי בהתאם למדיניות הענישה שהותוותה על ידי בית המשפט העליון, על בית המשפט להטיל על הנאשמים שהורשעו בגרם מוות ברשלנות, ענישה הכוללת מאסר מאחורי סורג ובריאח והפנתה לפסיקה.

אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, המאשימה הדגישה כי חלקו של הנאשם בביצוע העבירות היה בלעדי, הנזק שנגרם כתוצאה מהתאונה הינו חמור וכי מידת רשלנותו של הנאשם הינה ברף הגבוה. המאשימה הדגישה כי היות הנאשם נהג הסעות מקצועי, נטל הזהירות המוטל על כתפיו הינו מוגבר.

המאשימה סבורה כי סטייה מנתיב נסיעה מהווה רשלנות ברף גבוה ובעניין זה הפנתה לפסיקה.

כן הפנתה המאשימה לפסיקה שמתייחסת לריבוי עבירות וטענה כי מאחר שהנאשם הורשע בשני מקרים של גרם מוות ברשלנות, ולאור דרגת הרשלנות ותוצאות התאונה הקשות, יש לקבוע מתחם עונש הולם לכל עבירה של גרם מוות ברשלנות בנפרד. המאשימה עתרה לקביעת מתחם שנע בין 20-30 חודשי מאסר, ופסילת רישיון נהיגה בין 15 ל 20 שנים, קנס שנע בין 10,000 ₪ ל 20,000 ₪. המאשימה עתרה למקם את עונשו של הנאשם ברף הנמוך של כל אחד מהמתחמים וגזור עליו 20 חודשי מאסר, פסילת רישיון נהיגה לתקופה שלא תפחת מ - 18 שנים, קנס שלא יפחת מ - 20,000 ₪, בנוסף למאסר על תנאי ופסילה על תנאי.

בא כוח הנאשם טען על פה והשלים את טיעונו בכתב. בטיעונים על פה הדגיש הסנגור כי מלבד הסטייה מהכביש, הנאשם לא ביצע עבירה כלשהי כגון שימוש בטלפון, אי ציות לתמרור, נהיגה תחת השפעת חומרים משכרים או מעבר ברמזור אדום. כן טען הסניגור כי מדובר ברשלנות רגעית והפנה לפסיקה במסגרתה הוטלו עונשי מאסר בדמות עבודות שירות. הסניגור ביקש לתת משקל לחלוף הזמן, שיקול שלטעמו מצדיק אי שליחת הנאשם למאסר מאחורי סורג ובריאח והפנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם. הסניגור הדגיש כי הנאשם הצליח לשמור על אורח חיים נורמטיבי חרף נסיבותיו האישיות, הפיזיות והנפשיות. עוד הדגיש הסניגור כי מאז קרות התאונה, חל שינוי דרמטי בחייו של הנאשם, ובמצבו הפיזי והנפשי. הסנגור הוסיף כי הנאשם מטופל כיום בכדורים, סובל ממחשבות אובדניות, ירידה במשקל באופן דרסטי וכי נקבעה לו נכות בשיעור של 75% . הסנגור טען כי הנאשם לקח אחריות וחסך זמן שיפוטי יקר, ביטא חרטה, וכי הסיכוי להישנות מעשי העבירה נמוך. הסניגור הדגיש כי עברו התעבורתי של הנאשם ביחס לוותק הנהיגה ועיסוקו אינו מכביד והוסיף כי שליחת הנאשם למאסר מאחורי סורג ובריאח יהיה בה כדי לגרום להתדרדרות במצבו הנפשי והפיזי.

הנאשם בדברו האחרון הביע צער וביקש את רחמיו של בית המשפט.

בטיעונו בכתב הדגיש הסניגור את הנזק הכרוך בשליחת הנאשם למאסר מאחורי סורג ובריאח ועתר לסטות ממתחם העונש ההולם תוך מתן משקל לגילו של הנאשם ונסיבותיו האישיות וביקש להטיל על הנאשם מאסר בדמות עבודות

שירות לצד פסילת רישיון נהיגה לצמיתות.

קביעת מתחם העונש ההולם:

בהתאם לתיקון 113, סעיף 40ב לחוק העונשין, העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה, בנסיבותיו, ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש שיוטל עליו.

בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם הענישה יש לקחת בחשבון את הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כמפורט בסעיף 40ט לחוק העונשין.

בהתאם לסעיף 40 יג לחוק העונשין כשבית המשפט מרשיע נאשם בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו, ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע. לעומת זאת, כמדובר בכמה עבירות המהוות כמה אירועים, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן רשאי הוא לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים.

אירוע אחד או שני אירועים:

במקרה שבפנינו, הנאשם הורשע בשני מקרים של גרם מוות ברשלנות. המאשימה ביקשה לראות בשני המקרים כשני "אירועים" ולקבוע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד והפנתה לרע"פ 698/14 אלג'בור נ' מדינת ישראל (25.3.14) (להלן: "עניין אלג'בור").

סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 קובע:

הרשעה בעבירות אחדות [168]

186. בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בשל כל אחת מן העבירות שאשמתו בהן נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אך לא יענישנו יותר מפעם אחת בשל אותו מעשה.

לצורך קביעה אם מדובר באירוע אחד מרובה תוצאות או מספר אירועים נפרדים בית המשפט יזקק לשני מבחני עזר שנקבעו בפסיקה, האחד צורני עובדתי והשני נורמטיבי ערכי.

אפנה בעניין זה לע"פ 8748/08 ברכה נ' מדינת ישראל (10.10.2011) (להלן: "עניין ברכה"):

"32. השאלה מהו מעשה אחד נבחנת בכל מקרה ומקרה לפי נסיבותיו ואמת-

המידה לעניין זה איננה רק פיזית אלא גם נורמטיבית-ערכית. שניים הם מבחני העזר אשר פותחו בפסיקה לצורך הכרעה בסוגייה זו: המבחן הצורני-עובדתי הבוחן האם הפעולות, אף שהן עוקבות ובוצעו ברצף, נפרדות וניתנות לפיצול; והמבחן המהותי-מוסרי, בגדרו יש לבחון, בין היתר, את חשיבותו של הערך הנפגע, את ריבוי הנפגעים ואת השיקול המוסרי אליו מצטרף גם שיקול ההרתעה (ראו: רע"פ 4157/06 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 2-4 [[פורסם בנבו], (25.10.2007); ע"פ 9804/02 שר נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(4) 461, 467 - עמוד 6

474 (2004)."

בעניין ברכה יוחסו לנאשם עבירות הריגה ושימוש בסם מסוכן. דובר בתאונת דרכים שהנאשם גרם בהיותו תחת השפעת סמים ואלכוהול, כן נהג במהירות מופרזת ונסע כשאור אדום דלק ברמזור. כתוצאה מהתאונה נהרגו 6 אנשים. בית המשפט קבע כי במקרה זה התייחסות למקרה כאירוע אחד תביא לתוצאה שאינה מוסרית.

בית המשפט העליון קבע כי מבחני העזר הנ"ל רלוונטיים גם למקרים שמדובר בעבירה של גרם מוות ברשלנות, וזאת חרף הקושי הנעוץ ביסוד הנפשי של העבירה שעשוי להוות שיקול כנגד גזירת עונשים נלווים, בהדגישו כי מנגד יש לשקול את תוצאות העבירה.

ודוקו, לא בכל מקרה שרשלנות מביאה למוותם של מספר אנשים ראוי יהיה לגזור עונשים מצטברים. לצורך הכרעה בעניין זה יש להיזקק למבחן המהותי מוסרי המתייחס בין היתר, לאינטרסים המוגנים שנפגעו. הכל לפי נסיבותיו הספציפיות של אותו מקרה. נפסק כי כאשר נסיבות העבירה חמורות ודרגת הרשלנות "זועקת", קיימת הצדקה לראות בכל עבירה מעשה נפרד (ראו ע"פ 4089/07 **סייף נ' מדינת ישראל** (6.5.10), כן ראו **עניין ברכה** (בשינויים המחויבים), **ועניין אלג'בור**).

בע"פ 4289/14 **חנונה נ' מדינת ישראל** (21.1.15) עמו אוחד ע"פ 4927/14 **ברבי נ' מדינת ישראל** (להלן: "**עניין ברבי**"), הנאשם ברבי נסע במהירות מופרזת ודרס למוות 3 נשים שחצו את הכביש במעבר חציה והפקירן. הנאשם הורשע בעבירות נוספות; שיבוש מהלכי משפט, הדחה בחקירה והחזקת ושימוש בסם שבוצעו לאחר התאונה. בית המשפט העליון אישר קביעת בית המשפט המחוזי לפיה ראה בדריסת שלוש הנשים כעבירה אחת של גרם מוות ברשלנות בקובעו:

71. "בטרם נעילת הדיון בערעורו של ברבי מצאתי לנכון להוסיף הערה קצרה באשר לסוגיית ריבוי הנפגעים המתעוררת בענייננו. במקרה דנן נגרם מותן של שלוש נשים. כל אחת מהן עולם ומלואו. לכל אחת מהן אינטרס נפגע שונה, העומד בפני עצמו. ואולם, בית המשפט המחוזי קבע כי בנסיבותיו של המקרה דנן אין לחרוג מהעונש המרבי הקבוע בחוק בגין עבירה אחת של גרם מוות ברשלנות, תוך שנמנע מלפצל את גרימת מותן של שלוש המנוחות לשלושה מעשים נפרדים. קביעתו של בית המשפט מקובלת עלי והיא תואמת את פסיקתו של בית משפט זה, לפיה העובדה שמדובר ביסוד נפשי של רשלנות, עשויה להוות שיקול כנגד גזירת עונשים מצטברים, תוך שיש לשקול גם את תוצאותיה של עבירת הרשלנות [ראו למשל: עניין אלג'בור, פסקה 8]. הגם שרשלנותו של ברבי בגרימת מותן של שלוש המנוחות היתה גבוהה, אין לומר עליה כי היא ברמה הגבוהה ביותר והחריגה, באופן המצדיק את הצטברותם של העונשים בגין שלוש עבירות גרימת המוות בנהיגה רשלנית. עם זאת, כפי שצוין בגזר הדין, וגם קביעה זו מקובלת עלי, ההמנעות מפיצול גרימת מותן של המנוחות לשלושה מעשים נפרדים אינה מונעת מבית המשפט לראות במספר קורבנות העבירה כשיקול מחמיר בענישה. במסגרת קביעת מתחם הענישה על בית המשפט ליתן משקל ולהביא לידי ביטוי את העובדה שקופחו חייהן של שלוש נפשות."

בענייננו, מדובר באירוע תאונה אחד ומבחינה צורנית פיזית, קיים קושי לפצלו לפעולות נפרדות. אשר למבחן המהותי מוסרי, לטעמי המקרה שבפנינו אינו נמנה על המקרים המחייבים לראות במעשיו של הנאשם כשני אירועים. אכן מדובר ברשלנות משמעותית ואף גבוהה בהינתן שהנאשם סטה תחילה לימין, ירד לשוליים וכשניסה לחזור שמאלה לכביש איבד את השליטה, עבר לנתיב הנגדי והתהפך. אך מאידך אין לומר כי הינה מהגבוהות ביותר. אינני מתעלמת מחומרת המעשים ובמיוחד חומרת תוצאותיהן כאשר קופחו חייהם של שני אנשים ונגרמו חבלות קשות לאחרים. אך מאידך לא ניתן להתעלם שלא נטען כי הנאשם נהג במהירות מופרזת או התעלם מתמרור כלשהו או שנהג תחת השפעת בסמים ו/או אלכוהול. בעניין ברבי נדרסו 3 נשים במעבר חצייה שהספיקו לחצות 8 מטרים מרוחב הכביש וקיים שדה ראייה. שם דובר ברשלנות גבוהה משמעותית מהמקרה שבפנינו, מכאן שהדברים שנקבעו וצוטטו לעיל יפים לענייננו מכח קל וחומר. על כן, אני קובעת כי מעשיו של הנאשם מהווים אירוע אחד. אתחשב במספר הקורבנות במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם.

קביעת מתחם העונש הראוי:

הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות דן הינם קדושת החיים וההגנה על שלומם, גופם וביטחונם של המשתמשים בדרך. הגנה על ערך קדושת החיים באה לידי ביטוי, בין היתר, בהוראת סעיף 64 לפקודת התעבורה בה קבע המחוקק עונש מאסר מינימום בגין עבירת גרם מוות ברשלנות.

יפים לענייננו הדברים שנאמרו זה מכבר על ידי כבוד השופט השופט זילברג בע"פ 211/66 שפירא נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד כ(3) 375, 382 (1966):

"לי נראה כי הוראת המינימום האמורה בסעיף 64 של פקודת התעבורה (נוסח חדש) באה לטעת בלב האזרח יחס של הכרת כבוד מיוחדת בפני קדושת החיים, ולכן משהוכחה רשלנותו של הפוגע הממית שומה עלינו להטיל עליו עונש מאסר, חוץ אם אשמתו היא כקליפת השום ממש - דבר שלא אירע במקרה שלפנינו".

את מידת הפגיעה בערכים המוגנים ניתן לבחון על רקע נסיבות ביצוע העבירות כעולה מדרגת הרשלנות ותוצאות התאונה. כידוע, לדרגת הרשלנות השפעה משמעותית על מלאכת גזירת הדין בעבירה של גרם מוות ברשלנות (ראו רע"פ 449/15 אבו קוידר נ' מדינת ישראל (21.1.15)).

אין חולק כי הפגיעה בערך העליון של קדושת החיים הינה קשה באשר היא. במקרה דנן, התאונה נגרמה כתוצאה מסטייתו של רכב הנאשם מנתיב נסיעתו לנתיב הנגדי ללא כל סיבה שנראית לעין. כפי שצוין בכתב האישום, בזמן התאונה מזג האוויר היה נאה והכביש היה תקין ויבש. הנאשם סטה לשול הימני וכשניסה לחזור לנתיב נסיעתו, איבד שליטה והתהפך תוך שהוא חוצה קו הפרדה ונעצר על המדרכה של הנתיב הנגדי. בנס הנאשם לא פגע בכלי רכב אחר וגרם לפגיעות נוספות בנפש ובגוף. תוצאות התאונה קשות מנשוא כאשר נהרגו שני אנשים תמימים אשר מצאו את מותם בדרך לביתם. כתוצאה מהתאונה אף נגרמו חבלות גופניות לארבעה נוסעים ולנאשם עצמו.

חומרה יתרה יש לייחס לעובדה כי הנאשם נהג מקצועי דבר המטיל עליו חובת זהירות מוגברת. מאידך, כפי שציינתי עמוד 8

לעיל, לא נטען כי התאונה נגרמה אגב נהיגה במהירות מופרזת או ביצוע עקיפה מסוכנת, אי ציות לתמרור או נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים. מכאן שלטעמי מדובר ברשלנות גבוהה אך לא מן החמורות ביותר (ראו ע"פ (ב"ש) 4208/07 **מדינת ישראל נ' אבו שריקי** (27.2.08)).

ב"כ הנאשם טען כי מדובר ברשלנות רגעית. גם אם אקבל את הטענה כי מדובר ברשלנות רגעית, הרי שאין בכך כדי להמעיט מחומרתה. יפים לענייננו הדברים שנאמרו בעפ"ג (ת"א) 26904-04-14 **מדינת ישראל נ' זוהר** (02.07.14):

"בתיקי התאונות ככלל וגרימת מוות ברשלנות ביניהם מדובר תמיד ברשלנות רגעית, שהרי אין מדובר במעשים מתוכננים. תאונות דרכים טיבן וטבען שהן נגרמות במשך שניות ספורות ולא מעבר לכך. כיוון שכך הביטוי רשלנות רגעית גם אם הוא נכון לענין מימד הזמן שמדובר בו, איננו תוחם את גבולותיה של היקף הרשלנות ואינו מצביע על כך שמדובר ברשלנות קלה."

אשר למדיניות הענישה הנוהגת, בימ"ש העליון חזר והדגיש בשורה ארוכה של פסקי דין כי הגנה על ערך קדושת החיים מחייב הטלת עונשים מרתיעים ובלתי מתפשרים הכוללים מאסרים מאחורי סורג ובריח ופסילת רישיון נהיגה לתקופה ממושכת, גם בהינתן שמרבית המורשעים בעבירות כגון דא הינם אנשים מן היישוב.

אפנה לדברים שנקבעו ברע"פ 548/05 **מאירה לוי נ' מדינת ישראל** (19.1.06) (להלן: "**עניין לוי**"):

"אכן, מרבית המורשעים בעבירות אלה - מן הסתם - הם אנשים מן היישוב, מה שקרוי נורמטיביים, אלא שנמצא לבתי המשפט לנסות להרתיע את הנוהגים בכביש מעבירות על-ידי המודעות כי אם יתשללו ויפגעו בזולת, דינם מאסר. נוכח ההפקרות המרובה בכבישים, קיפודם של חיי אדם, השבר הנורא שאין לו מרפא ואיחוי הפוקד את משפחות הקרבנות, ותחושת אין האונים החברתית אל מול המס שגובות תאונות הדרכים מחברה שאינה חסרה קרבנות בטרור ובקרב, מבקשים גם בתי המשפט לתרום תרומה צנועה בדמות גזרי הדין המחמירים. האם יש בכך תועלת של ממש? האם ההרתעה פועלת? האם יש תרומה למאבק בתאונות הדרכים בגזרי דין שעניינם מאסר אנשים נורמטיביים בקרב חברה עבריינית שאינה מקומם? התשובה לכך אינה ברורה. אבל היש עצה אחרת להרתיע את מופקרי הכביש, אם צעירים שלגמו לגימה יתרה, אם אחרים? גם לכך אין תשובה מניחה את הדעת, וכל עוד לא עלה רעיון מועיל יותר, חובת בתי המשפט להמשיך במדיניות בחינת בית שמאי".

בע"פ 6755/09 **אלמוג נ' מדינת ישראל** (16.11.2009) נקבע :

"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונות דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך-כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל

אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות."

ברע"פ 2996/13 **ניאזוב נ' מדינת ישראל** (23.06.14), נדונו 3 בקשות למתן רשות ערעור על חומרת העונש. במקרה הראשון, העוררת גרמה לתאונה קטלנית בשל אי ציות לתמרור עצור. בימ"ש לתעבורה השית עליה עונש מאסר של 8 חודשים ופסילת רישיון נהיגה לתקופה של 10 שנים. במסגרת ערעור לבימ"ש המחוזי, עונש המאסר הועמד על 7 חודשים. במקרה השני, דובר בנהג משאית, דרס למוות הולכת רגל במהלך נסיעה אחורנית ובמהירות מופרזת במגרש חניה. בימ"ש לתעבורה השית על העורר עונש מאסר של 6 חודשים ופסילת רישיון נהיגה לתקופה של 10 שנים. בימ"ש המחוזי דחה את הערעור על קולת העונש. במקרה השלישי, העוררת דרסה למוות הולך רגל אשר חצה את הכביש שלא במעבר חצייה. הולך הרגל החל לחצות את הכביש אך העוררת המשיכה בנסיעה ולא הבחינה בו למרות שדה הראייה הפתוח לפניה. בימ"ש לתעבורה השית על העוררת 8 חודשי מאסר ו- 12 חודשי פסילת רישיון. בימ"ש המחוזי דחה את הערעור על קולת העונש.

בדחותו שלוש הבקשות לרשות ערעור, בימ"ש העליון חזר והדגיש כי בהעדר נסיבות אישיות חריגות ויוצאות דופן, אין מנוס משליחת מורשעים שקיפחו חיים למאסר מאחורי סורג ובריה.

בעפ"ג (ב"ש) 379-04-15 **וייצמן נ' פרקליטות מחוז דרום** (16.07.15) דובר הנהג אוטובוס שהסיע 15 נוסעים. הנאשם נסע בכביש 6 ופגע במשאית אליה מחובר נגרר ועליהם מכולות אשר נעצרה בשוליים הימניים של הכביש. לרשות הנאשם עמד שדה ראייה משמעותי ואורות מהבהבים של המשאית דלקו. הנאשם לא הבחין במשאית מבעוד מועד, לא נקט באמצעי זהירות ופגע בעוצמה בפינה אחורית של הנגרר והמכולה שהורכבה עליו. כתוצאה מכך נהרגו 4 נוסעים ו6 נוסעים נוספים נחבלו חבלות של ממש. ארבעה נוספים והנאשם נחבלו קלות. בית המשפט לתעבורה קבע כי מדובר במספר אירועים וקבע מתחם עונש בין 3.5 ל- 6 שנות מאסר. בית המשפט המחוזי ביטל קביעת בית המשפט לתעבורה לעניין צבירת העונשים וקבע מתחם עונש ראוי בין 18 ל- 36 חודשי מאסר.

בעניין ברבי נדרסו כאמור 3 הולכות רגל שחצו מעבר החצייה. בית המשפט העליון אישר מתחם עונש שנע בין 15 ל- 30 חודשי מאסר.

ברע"פ 4832/18 **אלגדאמין נ' מדינת ישראל** (12.07.18), הנאשם נהג משאית סטה מנתיב נסיעתו על מנת לחמוק מפגיעה במערבל בטון שעמד בשוליים, סטה שמאלה ופגע ברכב המנוח אשר עמד ברמזור אדום, כן פגע במספר כלי רכב והפיל רמזור. הנאשם גרם למותו של אדם וחבלות לבנו הקטין אשר התיישב לידו במשאית ולנהג רכב נוסף. בית המשפט לתעבורה הטיל 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל ו- 12 שנות פסילה וקנס בסך 20,000 ₪. בית משפט המחוזי דחה ערעור הנאשם ובקשת רשות ערעור שהוגשה לבית המשפט העליון נדחתה אף היא.

ברע"פ 2384/18 **דורה נ' מדינת ישראל** (21.5.18) באותו מקרה הנאשם שהיה חייל בשירות סדיר סטה מנתיב נסיעתו ופגע ברכב אופניים. במהלך נהיגת הנאשם סטה מהנתיב הימני בו נסע אל נתיב שמאל ומשם חזרה לנתיב ימין כשהוא ממשיך בסטייה אל השול והתנגש עם חזית רכבו בחלק האחורי של אופני המנוח. כתוצאה מכך נחבל המנוח

קשות ובהמשך נפטר. הכביש היה תיקן ובראות טובה, עמד לרשות הנאשם שדה ראייה משמעותי, אך הנאשם נהג כשהוא סובל מעייפות בשל חוסר שעות שינה. בית המשפט קבע כי מדובר בדרגת רשלנות גבוהה בית המשפט לתעבורה גזר על הנאשם 13 חודשי מאסר ו- 15 חודשי פסילה. ערעור על חומרת העונש נדחה וכך גם בקשת רשות הערעור.

בעניין אלג'בור הנאשם נהג במשאית לכיוון צומת הערבה ובהגיעו לעקומה חדה ימינה, סטה בחדות שמאלה, עבר לנתיב הנגדי ופגע ברכת פרטי. כתוצאה מהתאונה נהרגו 5 בני משפחה. באותו אירוע הנאשם נהג במהירות שאינה תואמת תנאי הדרך תוך התעלמות מתמרורי אזהרה. בית המשפט לתעבורה הרשיע את הנאשם בחמש עבירות של גרם מוות ברשלנות והטיל על הנאשם מאסר לתקופה של 5 שנים ו- 20 שנות פסילה. בית המשפט המחוזי, קיבל את הערעור באופן חלקי והעמיד תקופת המאסר על ארבע שנים. בקשת רשות ערעור לבית משפט העליון נדחתה.

ברע"פ 4581/14 **סיסו נ' מדינת ישראל** (9.7.2014), בית משפט בקשת רשות ערעור שהגישה הנאשמת. באותו מקרה הנאשמת הורשעה בגרימת מוות בנהיגה רשלנית לאחר שאיבדה שליטה ברכבה וגרמה לתאונה בה נהרגו שניים ונפצעו נוספים. על הנאשמת הושתו 18 חודשי מאסר בפועל (מתחם הענישה הועמד באותו מקרה על 24-6 חודשי מאסר).

ברע"פ 10152/17 **מדינת ישראל נ' ח'טיב** (10.05.18) (להלן: "**עניין ח'טיב**") דובר בנאשם אשר נהג המשיב ברכב טרנספורטר כשהוא מסיע שישה נוסעים נוספים. בהגיעו לצומת גומא חצה את הצומת למרות שרמזור אדום דלק בכיוון נסיעתו. הנאשם התנגש עם חזית רכבו בדופן רכבו של המנוח. כתוצאה מהתאונה נהרג המנוח. בנוסף, נגרמו חבלות לנאשם ושניים מנוסעי רכבו נזקקו לטיפול רפואי וכן ניזוקו כלי הרכב המעורבים בתאונה. הנאשם הורשע בהריגה אך בית המשפט המחוזי זיכה אותו מהעבירה והרשיע אותו בגרם מוות ברשלנות, קבע מתחם עונש שבע שנים ל-25 חודשי פסילה והטיל על הנאשם 9 חודשי מאסר. בית המשפט העליון אישר קביעת בית המשפט המחוזי לעניין הרשעה בגרם מוות ברשלנות, כן אישר מתחם הענישה שנקבע אך החמיר את עונש המאסר והטיל 15 חודשים. בית המשפט העליון נימק כי אין בנסיבות לקולא כדי לגבור על הנסיבות לחומרא. באותו מקרה הנאשם היה בן 55, מצבו הבריאותי והנפשי התדרדרו כתוצאה מהתאונה ואף סבל מפוסט טראומה. משפחת הנאשם מוכרת לשירותי הרווחה, והנאשם תומך בבני משפחה שסובלים ממצב רפואי מורכב. שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית, ולחובתו נרשמו 30 הרשעות קודמות לרבות מעורבות בתאונות דרכים חודשים ספורים עובר לתאונה הקטלנית. באותו מקרה חלפו מעל לחמש שנים מיום התאונה.

ברע"פ (מרכז) 23698-3-15 **מדינת ישראל נ' חיים לוי** (26.6.15), דובר בנאשם אשר סטה לנתיב הימני ופגע ברכבה של המנוחה שעמד בשול. בימ"ש המחוזי החמיר עונש המאסר מששה חודשים ל-12 חודשים. דובר בנאשם בגיל 35, לחובתו עבר תעבורתי מכביד אל צד עבר פלילי (אם כי רחוק). כמו כן, הנאשם לא הודה בהזדמנו הראשונה וגרם להתמשכות ההליכים. (כתב האישום הוגש בשנת 2011, הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון בשנת 2014).

ברע"פ (י-ם) 11291-6-17 **ששון לוי נ' מדינת ישראל** (10.11.17), דובר בנהג משאית במקצועו, אשר סטה עם המשאית לשול הדרך ופגע ברכב שעצר בשול. הנאשם גרם למות אדם והסב חבלה של ממש לאדם נוסף והותירו עם הגבלות גופניות משמעותיות. בימ"ש לתעבורה הטיל על הנאשם 12 חודשי מאסר ופסילת רישיון נהיגה לתקופה של 10 שנים. ערעור על חומרת העונש נדחה.

אשר למידת אשמו של הנאשם הרי הנאשם אשם בקרות התאונה באופן בלעדי ולא נטען אחרת.

אל מול הפסיקה שהזכרתי לעיל, קיימת פסיקה בה נמנעו בתי המשפט מלשלוח נאשמים מאחורי סורג ובריה לנוכח נסיבות יוצאות דופן ו/או רף רשלנות שאינו גבוה (עניין לוין, רע"פ 4732/02 סורפין נ' מדינת ישראל (25.11.02), ע"פ 1319/09 כהן נ' מדינת ישראל (13.5.09)).

בהתחשב בחומרת העבירות, בנסיבות ביצוען, בדרגת הרשלנות, בתוצאות התאונה ובפרט מספר הקורבנות, בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו ובמדיניות הענישה הנוהגת, מתחם העונש ההולם לעבירות שביצע הנאשם, בנסיבותיהן, נע בין 10 ל- 24 חודשים, ופסילת רישיון נהיגה בין 10 ל- 20 שנים ועונשים נלווים לרבות פיצוי כספי.

העונש המתאים לנאשם:

בהתאם לסעיף 40ג(ב) רישא לחוק, בתוך מתחם העונש ההולם, יקבע העונש המתאים לנאשם בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע מעשה העבירה, כמפורט בסעיף 40יא לחוק.

מלאכת גזירת הדין קשה היא במיוחד במקרים כגון המקרה שבפנינו.

בפניי נאשם מבוגר כבן 63, סובל מבעיות רפואיות נפשיות ופיזיות עליהם עמדתי בהרחבה לעיל.

הנאשם מתמודד מזה שנים ארוכות ובפרט בשנים האחרונות מפוסט טראומה ומצב נפשי קשה.

הנאשם הודה, הביע חרטה הן בבית המשפט והן בני שירות המבחן. משפחת הנאשם מתמודדת עם קשיים כלכליים אשר החמירו בעקבות התאונה. הנאשם חש רגשי אשמה ובושה מפני משפחות הקורבנות ומהסובבים אותו. לנאשם היו ניסיונות התאבדות בעבר ומחווות הדעת של דר' נסאר עולה כי שליחת הנאשם למאסר מאחורי סורג ובריה עשוי לפגוע בו קשות הן פיזית והן נפשית.

אין לחובת הנאשם עבר פלילי שניתן להצגה, לעומת זאת מעיון מפלט הרשעותיו בתחום התעבורה עולה כי הוא מחזיק ברישיון משנת 1977 ולחובתו 36 הרשעות קודמות שהאחרונה מיום 31/7/2017 (לאחר קרות התאונה). הרשעותיו של הנאשם כוללות עבירות שימוש בטלפון (מספר הרשעות), אי ציות לתמרור עצור (מספר הרשעות), מהירות, אי חגירת נוסע וגרימת שתי תאונות דרכים מהשנים 1997 ו-1994 כאשר בתאונה משנת 1994 הנאשם הורשע בין היתר בסטייה מנתיב תחבורה.

טיב העבירות מושא הרשעותיו הקודמות ומספרן מלמד על מסוכנותו של הנאשם.

אכן לנאשם נסיבות אישיות קשות עד מאוד, ואולם, הנאשם נמנע מלשתף פעולה עם הגורמים המטפלים, וחשש

להיפתח ולשתף, ובשל כך, שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית. שירות המבחן חזר על המלצתו גם בתסקיר המשלים.

ב"כ הנאשם טען כי חלוף הזמן מצדיק הימנעות מהטלת מאסר מאחורי סורג ובריח. טענה זו אין בידי לקבל, שכן הנאשם כבר תחילה ונשמו חלק מהעדים. בהמשך מספר לא מבוטל של דיונים נדחו לצורך עריכת תסקירים וחוות דעת.

בהתחשב בשיקולים לקולא ולחמרא, הגעתי למסקנה כי אין מנוס מהטלת מאסר שהנאשם יישא מאחורי סורג ובריח. הימנעות משליחת הנאשם מאחורי סורג ובריח משמעה רמיסה על עקרון קדושת החיים.

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה במסגרתו הושתו עונשי מאסר בדמות עבודות שירות. אינני מתעלמת מאותה פסיקה ואולם, לא ניתן להתעלם ממגמת החמרה במדיניות הענישה בעבירות כגון אלה דא (ראו **עניין ח'טיב**). כמו כן, לטעמי, המקרה שבפנינו אינו נופל בגדר המקרים החריגים שמצדיק הטלת מאסר בדמות עבודות שירות. ברע"פ 4261/04 **פארין נ' מדינת ישראל**, נקבע כי נהיגת הנאשם לא היתה פרועה, והוא זוכה מעבירה של אי שמירת מרחק כמו כן דובר בנאשם צעיר כבן עשרים.

בעניין לוין, העוררת גרמה לתאונת דרכים קשה, כאשר היא סטתה שמאלה, חצתה את כל הנתיבים בכיוון נסיעתה, עלתה על אי - תנועה מוגבה המפריד בין שני מסלולי תנועה, עברה למסלול הנגדי, פגעה במכונית מלמעלה, חצתה את יתר הנתיבים במסלול הנגדי, ולבסוף נעצרה בהתנגשות של רכבה בתוך תחנת הסעת חיילים. כתוצאה מהתאונה נהרגו שני אזרחים, ונפצעו שלושה נוספים. בימ"ש לתעבורה הטיל על העוררת מאסר לתקופה של 12 חודשים ופסילת רישיון נהיגה לתקופה של 15 שנים. ערעור על קולת העונש נדחה על ידי בימ"ש המחוזי. בימ"ש העליון, קיבל בקשת רשות הערעור, והעמיד את עונשה של העוררת על 6 חודשי עבודות שירות. בנמקו את החלטתו, בימ"ש הדגיש כי מדובר במקרה חריג המצדיק הימנעות מהטלת מאסר מאחורי סורג ובריח. בימ"ש עמד על נסיבותיה האישיות של העוררת לרבות היותה נורמטיבית, אשת חינוך, בגיל 55, סועדת את אביה הקשיש, ללא עבר תעבורתי, אמא לשלושה ילדים וסבתא לששה נכדים. כן עמד בימ"ש על הפגיעה הנפשית הקשה שנגרמה לה כתוצאה מהתאונה.

אכן נראה כי קיים דמיון בין המקרה שבפנינו למקרה בעניין לוין, אך יחד עם זאת, אין בידי לגזור גזירה שווה, שכאן כאמור, לא ניתן להתעלם ממגמת החמרה במדיניות הענישה בגין תאונות דרכים קטלניות. אוסיף כי במקרה שבפנינו, שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית ולחובת הנאשם עומד עבר תעבורתי כולל מעורבות בשתי תאונות דרכים.

בע"פ (ב"ש) 4208/07 **מדינת ישראל נ' אבו שריקי**, דובר באם חד הורית לשני קטינים, כאשר שליחתה לבית הסוהר היה עשוי לגרום לתוצאות הרת אסון במיוחד לילדה הקטינים. נסיבות השונות מהמקרה שבפנינו.

למעלה מן הצורך אוסיף, הגם שבעניינו של הנאשם התקבלה חוות דעת מטעם הממונה על עבודות שירות אך בית המשפט הבהיר לנאשם (בשפת אמו) כי אין בעצם ההפניה כדי לטעת בליבו של הנאשם צפייה לעניין החלטתו של בית המשפט בסופו של יום. (ראו רע"פ 1287/16 **משה אבדורה נ' מדינת ישראל** (16.04.2018)).

לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים כדלקמן:

1. מאסר בפועל לתקופה של 15 חודשים.

הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי מאסרו ביום 02.09.22 עד השעה 15:00 בבית המעצר קישון, או במתקן כליאה אחר שיוורה עליו שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפון:

מרים חייאב רכזת מיין מוקדם - 074-7831077 (במקום 08-9787377)

מירב אבוחצירה רשמת מאסרים נדחים - 074-7831078 (במקום 08-9787336).

לנוכח האמור בחוות הדעת שהוגשו בעניינו של הנאשם, שב"ס מתבקש לספק לנאשם תנאי כליאה בהתאם לצרכיו הפיזיים והנפשיים, כפוף לנהלים.

2. 12 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך תקופה של 3 שנים עבירה בה הורשע ו/או עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה או עבירה של נהיגה בזמן הפסילה בניגוד לסעיף 67 לפקודת התעבורה.

3. אני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 15 שנים בניכוי 6 חודשים, יתרת הפסילה תיחשב מיום 05.1.2019.

4. 12 חודשי פסילה על תנאי מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך תקופה של שנתיים שנים שעליה הורשע בתיק זה או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה או עבירה של נהיגה בזמן הפסילה בניגוד לסעיף 67 לפקודת התעבורה, ויורשע בשל העבירה הנוספת תוך התקופה האמורה או לאחריה.

5. פיצוי לכל אחת ממשפחות המנוחים בסך 15,000 ₪.

הפיצוי ישולם שחמשה תשלומים שווים ורצופים החל מיום 20/7/22 ויועבר למשפחות המנוחים בהתאם לפרטים שתמסור המאשימה למזכירות בימ"ש.

ככל שקיים פיקדון במסגרת התיק, אני מורה על החזרתו לידי הנאשם, וזאת בכפוף לכל דין ו/או עיקול.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

<#4>

ניתנה והודעה היום כ"ג סיוון תשפ"ב, 22/06/2022 במעמד הנוכחים.

יסמין כתילי, שופטת

הוקלד על ידי נטע אדרי-לזונסקי

הערת בית המשפט: גזר הדין ניתן ביום 22/6/22 וביום 24/6/22 בוצעו תיקוני הגהה.

המזכירות תסרוק את גזר הדין המתוקן לתיקיית "פסק דין" ותעביר לצדדים.

ניתנה היום, כ"ה סיוון תשפ"ב, 24 יוני 2022, בהעדר הצדדים.